పిడికెడు ఆకాశం

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

25

పెళ్ళి మురళినీ, శాంతనీ ఇద్దర్నీ మార్చింది. శాంత బలంగా, నిండుగా ఇదివరకటికంటే అందంగా కనిపించింది. స్త్రీకి సతీత్వం ప్రసాదించిన సమగ్రత ఏమో అది. జీవితమంటే ఎంతో తెలిసినదానిలాగా గడుసుగా ఉంది. మురళీ మరీ సన్నంగా రివటలాగా తయారయాడు. అరిగి నాణెంలాగా ఉన్నాడు. ఇదివరకున్న అందం, అమాయకత్వం కనిపించలేదు. వాటి స్థానే అనుభవం నేర్పిన ధీమా, జీవిత రహస్యాల్ని గ్రహించిన తృప్తీ ముఖంలో కనిపించాయి

అల్లుడికోసం మంచి గ్లాస్కో పంచెలు తెప్పించాడు మాధవరావు. పనిలో పనిగా తనకూ రెండు తెచ్చుకున్నాడు. కొత్త బట్టల్లో ఇద్దరూ కొత్తయింటి అల్లుళ్ళలాగే కనిపించారు. పండుగనాడు మామగారిచ్చిన పంచెలో నిటారుగా కనిపించాడు మురళి.

తండ్రి ఇదివరకటికంటే ఆరోగ్యంగా, సంతోషంగా ఉండడాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది శాంత. అతని పెట్టెలో రెండు మూడు రకాల సెంట్లు కనిపించాయి. రెండు కొత్త పెద్దాపురం సిల్కు లాల్చీలు దండానికి ఉన్నాయి. అమలాపురం చెప్పులు పువ్వులు అల్లినవి రెండు జతలు తెప్పించి ఉంచాడు. నవ్వితే, ఇప్పుడు బంగారం పన్ను తళతళమంటుంది.

"నాన్నగారిలో మార్పుకు కారణం నీకు తెలుసా?" అనడిగింది మాటల సందర్భంలో శాంత సీతని.

సీత నవ్వి "తెలుసు" అంది.

"ఏమిటి?"

"నీకు పెళ్ళయిపోయిందని."

ఆ కారణం అంత తృప్తి కలిగించలేదు శాంతకి. ఎందుకంటే తన పెళ్ళికోసం ఎప్పుడూ ఎక్కువ బాధపడలేదు తండ్రి. కనీసం పడినట్టు కనిపించనూ లేదు. అదొక బాధ్యతలాగా పెళ్ళిచేసి చేతులు కడుక్కున్నాడు. అసలు కారణం

ఏమిటో ఆవిడకి ఎంతకీ అర్థం కాలేదు. అయినా తండ్రి పదికాలాల పాటు బాగుంటే తనకీ సంవత్సరానికోసారి గుర్తు చేసుకోవడానికైనా పుట్టిల్లు ఉంటుందనుకుంది.

సీత తలంటి పోసుకుని భుజం మీద జుట్టు తిప్పుకుని ఆరబెట్టుకుంటున్న సమయంలో కొత్త పెళ్ళికొడుకులాగా బంగారు జరీకండువా కప్పుకుని వచ్చాడు మాధవరావు. చేతిలో కాగితం పొట్లాం ఉంది.

పసుపు పచ్చగా మెరుస్తున్న ముఖాన్ని వెలిగించిన ఎర్రటి బొట్టును చూస్తూ క్షణకాలం ముగ్ధుడయి నిలబడిపోయాడు.

"ఏమిటి మామయ్యా?" అంటే

"నల్ల కలువలాగా ఉన్నావమ్మా నువ్వు. ఒకరు కాదు ఇద్దరు కుర్రాళ్ళు నిన్నెలా మరచిపోయి దూరంగా పోగలిగారా అని ఆశ్చర్యం నాకు" అన్నాడు.

సిగ్గుపడి ఎండ వెలుగులోకి నడిచింది సీత. తల్లితో మాట్లాడడానికి అతను లోపలికి వచ్చాడనుకుంది. కాని తనకి రహస్యం చెప్తున్నంత సమీపంలో 'సీతా ' అని పిలిచేసరికి తుళ్ళిపడింది.

"నువ్వేమీ అనుకోకపోతే నాదొక చిన్న కోరిక" అన్నాడు.

ఏమిటని అడిగే వ్యవధి కూడా ఇవ్వలేదతను. "నువ్వీ చీర కట్టుకోవాలమ్మా" ఆమె దిగ్భ్రాంతురాలయి చూస్తే "కనీసం నా సంతోషానికి" అన్నాడు.

"నాకెందుకు మామయ్యా ? నాకిప్పుడేం వద్దు" అంది సీత తొందరగా.

వర్ధనమ్మ ఇంట్లోంచి వసారాలోకి వస్తూ మాధవరావుని చూసి ఆగింది.

"ఏం అన్నయ్యా, పొద్దుటే వచ్చావు?" అంటూ.

"ఏం లేదమ్మా? నీ తోబుట్టువు వుంటే ఇలాంటి కోరిక కోరేవాడా కాదా చెప్పు. సీతకి చీర పెట్టాలనిపించింది. తెచ్చాను. వద్దంటుంది చూడు. పండగపూట నలుగురిలో నవ్వుతూ తిరిగితే నాకూ ఆనందం."

అతని ఆప్యాయతకీ, ప్రేమకీ కళ్ళనీళ్ళు వచ్చాయి వర్ధనమ్మకి. నిజమే. ఆమెకి తోబుట్టువులు లేరు. కాని ఉంటే ఇంత ప్రేమాభిమానాలు చూసేవారు కారా?

"తీసుకో అమ్మా, ఆయన మనకి ఆత్మీయుల కన్నా ఎక్కువ. అక్కడ ఉంచండన్నయ్యా. అదే కట్టుకుంటుంది" అంది.

బల్లమీద ఉంచుతూ, జుత్తు ఆరబోసుకుంటున్న సీతతో అన్నాడు "కట్టుకుని నా కళ్ళబడాలమ్మాయ్. మరచిపోకు" అంటూ బయటికి నడిచాడు.

అతని ప్రేమకు సీత కూడా చలించిపోయింది. తనకి గుర్తున్నంతలో ఇంత ఆదరాన్ని ఎవరూ ఈ మధ్య చూపలేదు తమ మీద. చీర రెండు చేతుల్లోకి తీసుకుంది. పెద్ద ఆడంబరంగా లేకుండా నల్లటి రంగు మీద తెల్లటి చుక్కల చీర. నవ్వుకుంది.

అతనికి ఎంపిక కూడా తెలీదు. తన నల్లటి శరీరం మీద ఈ చీర, నల్లటి ఆకాశం మీద చుక్కల పందిరిలాగా ఉంటుంది.

మనస్సు ఆనందంగా ఉన్నప్పుడు, ఆనందం కరువైన క్షణాల జ్ఞాపకాలు వెంట తరుముతాయి. సుఖానికి గానీ, కష్టాలకి గాని వీగిపోకుండా సమాభ్రాన్ని కాపాడే త్రాసు మనస్సు.

కొత్తచీర కట్టుకుని సంధ్య వాకిట్లో మంచం మీద కూర్చుంది. ఒకటి రెండుసార్లు కూతుర్ని పిలిచి, పలక్కపోయేసరికి బయటికి వచ్చింది. లైటు వేసుకోకుండా చీకట్లో కూర్చున్న కూతుర్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. లైటు వేస్తే కళ్ళనీళ్ళు ధారాపాతంగా కురుస్తున్నాయి సీతకి.

"సీతా" అంటే తుళ్ళిపడి కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"ఏం అమ్మా?" అని లేచి నిలబడింది.

ఇలాంటి సమయాల్లో ఒంటరి తనం భయాన్ని మరింత రెచ్చగొడుతుంది. ఆ విషయాన్ని గ్రహించింది వర్ధనమ్మ.

"ఒక్కసారి శాంత వాళ్ళింటికి వెళ్ళిరామ్మా. మామయ్య ఈ చీరతో నిన్ను చూస్తానన్నాడు. నమస్కారం చేసి రా" అంది.

మరోమాట చెప్పకుండా బయలుదేరింది సీత.

చీకటి దుర్మార్గుడి దురాలోచనలాగా ప్రపంచమంతా అల్లుకుపోయింది. నల్లని ఆకాశం మీద చుక్కలు భూమి మీద ప్రతిఫలించినట్టుగా ఉంది సీత.

సీత గొంతు వినేసరికి కాఫీ పెట్టుకుంటున్నవాడల్లా వాకిట్లోకి వచ్చాడు మాధవరావు.

"రా అమ్మా – రా, రా – రోజంతా వస్తావని ఎదురుచూశాను. ఉండు, మిఠాయి తెస్తాను" అని లోపలికి వెళ్ళాడు. మిఠాయి పళ్ళెంతో వచ్చిన మాధవరావు కాళ్ళకి వంగి నమస్కారం చేసింది.

"ఇదేమిటమ్మా, మనమధ్య ఈ మర్యాదలేమిటి? లే" అని రెండు భుజాలు పట్టుకుని లేవనెత్తాడు.

భక్తితో వినమ్రమైన ఆమె ముఖాన్నీ, కళ్ళనీ దిగ్భ్రమతో అలానే చూస్తున్న అతని దృష్టిని తప్పించుకునే ఉద్దేశంతో "శాంత ఏది మామయ్యా?" అంది సీత భుజం వదిలించుకుంటూ.

"పండగ కదు? తీరికగా ఇద్దరూ సినిమాకు బయలుదేరారు. వాళ్ళ వెనుక గిరిజ కూడా పడింది. కాఫీ పెట్టుకోవడం, వంట చెయ్యడం నా నెత్తిన పడేసి అంతా వెళ్ళారు" నవ్వాడు.

"ఆ చేతికి కట్టేమిటి?"

"పొయ్యి వెలిగించబోయి చెయ్యి కాల్చుకున్నాను."

జాలేసింది సీతకి.

"నేను చేసి పెడతాలే మావయ్యా" అని లేచింది.

"బాగుందమ్మా. ఇంటికొచ్చిన అతిధి చేత వంట చేయించడమా? నువ్వు మిఠాయి తింటూ ఉండు. కాఫీ చేసి తెస్తాను" అన్నాడు.

కానీ కూచోలేదు సీత. అతని వెనుకనే వంట ఇంట్లోకి వచ్చింది. ఒక్కరైనా సరిగ్గా తిరగడానికి వీలులేని ఆ గదిలో తంటాలు పడుతున్నాడు మాధవరావు.

"నువ్వు లే మావయ్యా నేను చూస్తాను" అంది.

ఇంక కాదనలేదు. కాఫీ పని సీతకి అప్పచెప్పి బయటికి వచ్చేశాడు.

ఉన్నట్టుండి సెంటువాసన ఇల్లంతా గుప్పుమంది. గదిలో మాధవరావు ఏదో పాట గొణుగుతున్నాడు.

"నాకు కాఫీలో చక్కెర తక్కువ వెయ్యి సీతా" అని కేక పెట్టాడు.

పెద్దాపురం పట్టు గదిలో రెపరెపలాడింది.

పొయ్యి మీద బియ్యం పడేసి సీత కాఫీ తెచ్చేసరికి మాధవరావు కొత్తబట్టలు వేసుకుని ఉన్నాడు.

"ఉదయం నుంచి బట్టలు తొడిగి చూసుకోలేదమ్మా! చూడు, కుర్రాళ్ళకి కుట్టినట్టు షోకు చేశాడు ఈ దర్జీవాడు" అని నవ్వాడు.

అతన్ని చూసి విస్మితురాలయింది సీత.

వంటగదిలో పచ్చిపుల్లల పొగకి సీత కళ్ళు జ్యోతుల్లాగా అయాయి. ఎంత తుడుచుకున్నా కళ్ళనీళ్ళు ఆగలేదు. అసలే పెద్ద కళ్ళు తడిలో మరీ నిండుగా, ఎర్రగా కనిపించాయి. ఆమెను చూడగానే అతని నవ్వు మాయమైంది.

"ఏమైంది సీతా, ఏమైంది?" అని దగ్గరకు వచ్చాడు.

"ఏం లేదు మామయ్యా" అంటూ కారణం చెప్పబోయింది. కానీ అప్పటికే ఆమె చేతిలో కాఫీ గ్లాసు అందుకుని బల్లమీద పెట్టాడు.

"బాధపడకు సీతా, ఎందుకు కళ్ళనీళ్ళు కారుస్తున్నావో నాకు తెలుసు. అలాంటి సంతోషకరమైన సమయంలో నీతో కలిసి తిరిగిన స్నేహితురాలు సంతోషంగా ఉండడం చూస్తే నీకు అలాగే ఉండాలనిపిస్తుంది. నాకు తెలుసు"

తను ఈర్ష్య పడుతున్నదని అతను పరోక్షంగా చేసే ఓదార్పు ఆమెకి ఉదాసీనత కలిగించింది.

"లేదు మావయ్యా అదేం కాదు" అంది. కాని అతన్నెలా వొప్పించాలో అర్థం కాలేదు.

"నేను దాని గురించి ఆలోచించడం లేదు" అని ఏమేమో చెప్పబోయింది. ఆ నిస్సహాయతలో నిజంగానే కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి.

"నేనర్థం చేసుకోగలను సీతా" అంటూ దగ్గరకి వచ్చి భుజం చూట్టూ చేయివేసి కళ్ళనీళ్ళు కండువాతో తుడిచాడు. కండువాకి ఉన్న సెంటు అంతా ముఖానికి అంటుకుంది. సువాసన తప్పించుకోలేని జ్ఞాపకంలాగా శరీరాన్ని చుట్టేస్తోంది. "పాత అనుభవాలు గుర్తుకొస్తున్నాయా?"

తెల్లబోయి అతన్ని చూసింది.

దయగా, ఆదరంగా నవ్వాడు మాధవరావు. భుజం మీద అతని చెయ్యివణుకుతుంది. సీత ఆ చేతులని మెల్లగా తప్పించుకోబోయింది. ఆ పలకరింతకి గుండె గొంతులో కదిలింది. దుఃఖం తెరలాగా వచ్చింది.

"అనవసరంగా జీవితాన్ని నష్టపెట్టుకున్నావు సీతా, మరేం బాధపడకు. నేనున్నాను" అంటున్నాడు.

అవసరంలేని ఓదార్పు కలిగించే బాధ ఉపశమనం కలిగించదు. తనకి ఆ ఓదార్పు అవసరం లేదని చెప్పే వ్యవధి కూడా ఇవ్వడం లేదు మాధవరావు. ఇటు చూడబోతే సీతని మెల్లగా తనవేపు తిప్పుకుంటున్నాడు. పెద్దాపురం సిల్క్ చెమటతో తడిసింది. ఆమె కన్నీరు అతని గుండెకు తగిలి దాన్ని కరిగించలేకపోయింది. తనకిప్పుడు కన్నీరు రావడంలేదు.

కానీ "వద్దమ్మా, కన్నీరు వద్దు, నేను చూడలేను" అని తనని చుట్టేస్తున్నాడు. ఆ వయస్సులోనూ అతని బలాన్ని ఎదిరించలేకపోతోంది సీత.

"మావయ్యా" అనబోయింది దిగ్భ్రాంతురాలయి.

కాని ఆమెని మాట్లాడనివ్వలేదు. "నువ్వేం చెప్పకు. నాకంతా తెలుసు" అని రహస్యంగా చెవిలో అన్నాడు. తన వీపు మీద అతని చేతులు బిగుసుకుంటున్నాయి. ఆ తొందరలో జడ అతని చేతిని పగపట్టిన త్రాచుపాములాగా మెలిక వేసుకుంది. చెయ్యి విదిలించుకోబోతే, సీత తప్పించుకుని కుప్పలా కూలబడిపోయింది దుఃఖంతో.

"ఏమిటీ మావయ్యా ఇది? ఛీ,ఛీ నువ్వు మా పట్ల చూపిన ప్రేమంతా ఇందుకేనా?" అంది.

అసలు ఆ విషయమే మాట్లాడడం లేదు మాధవరావు. "ఏడవకు సీతా, నాకామాత్రం కృతజ్ఞత చూపలేవా? నీకేం భయంలేదు."

అతని మీద ఎక్కడలేని జుగుప్సా పుట్టుకొచ్చింది. ఒక్క మాటయినా అనకుండా, లేచి విసురుగా వీధి గుమ్మం వేపు పోబోయింది. అలా జరుగుతుందని తెలుసులాగుంది. మాధవరావు ఆ క్షణంలో అక్కడే వున్నాడు. ఆ విసురులో అతని చేతుల్లోఖే జారింది మళ్ళీ.

"నన్ను పోనీ" అంది.

"ఇన్నాళ్ళూ మీకు చేస్తున్న సహాయం ఎందుకో ఊహించలేవా సీతా, నీకిదేం కొత్తా? నీకేం బయం లేదు" మళ్ళీ చుట్టూ చేతులు బిగించాడు. మెడమీద చెయ్యి బిగుసుకుంటోంది. మెడకి చెమట పట్టి చెయ్యి జారింది. గింజుకుంది. జాకెట్టు మీదికి చెయ్యిపోయింది. తోక తొక్కిన త్రాచయింది. బలంగా చేతిని కొరికింది.

ఆ ఉద్రేకంలో అది గాయమనిపించలేదు మాధవరావుకి. ఆమె కొరికిన చోట చప్పరించాడు.

"నా రక్తం కూడా చప్పగానే ఉంటుంది సీతా. కోరికలకి వయస్సుతో సంబంధం లేదు. ఇందుకు నేనేమీ అనుకోనులే. రా"

విసురుగా అతని చేతుల్లోంచి తప్పించుకోబోతే అతను కొనిచ్చిన తెల్లచుక్కల నల్లచీర అతని చేతుల్లోనే చిరిగింది.

భయంతో, దైన్యతతో, పగతో అతన్ని చూస్తూ స్థంభానికి చేరబడిపోయింది సీత.

ఆ చూపుకి అర్థం తెలిసింది మాధవరావుకి. "నువ్వు నన్నేం చెయ్యలేవు సీతా. నువ్వీ విషయం నలుగురికి చెప్పినా ఎవరూ నమ్మరు. నేను ఎంత మంచివాడినో మీ ఆఫీసులో గుమాస్తాలు చెపుతారు. మీ మేనేజరు గుర్నాధం చెపుతాడు. మీ చుట్టుపక్కల వాళ్ళు చెపుతారు. అంతెందుకు? మీ అమ్మ చెపుతుంది. నా మంచికి ఇన్ని నెలల రుజువుంది. మరి నీ చరిత్రకీ చాలా నెలల రుజువుంది."

నిర్ఘాంతపోయింది సీత.

"ఇందుకేనా ఇన్నాళ్ళూ మాకు తోడై నిలిచింది? నలుగురికీ మంచివాడిలా కనిపించింది"

ఇన్నాళ్ళకి పిడికిలి విప్పి రహస్యం బట్టబయలు చేసినవాడిలాగా గర్వంగా నవ్వాడు.

"అది నువ్వు అనుకోడంలో ఉంటుంది. మిమ్మల్ని చూసి జాలిపడి సహకరించానని ఎందుకనుకోకూడదు?"

నిస్సహాయతతో భోరుమని ఏడవాలనిపించింది సీతకి. కళ్ళు ధారాపాతంగా కురవడం ప్రారంభించాయి. మళ్ళీ జాలి, దయ అతన్ని ఆవరించుకున్నాయి.

"ఛఛ! ఏడవకు సీతా, ఏడిస్తే నేను భరించలేను. ఊరుకో, అతా మంచే జరుగుతుంది" అని మళ్ళీ దగ్గరకి వచ్చి తలని గుండెకి పొదుపుకున్నాడు. అందులో కొన్ని మాటలే వినిపించాయి సీతకి. దయకీ, జాలికీ ఇంకా అర్థం తెలీని సీత అతని చేతుల్లో ఒరిగిపోయింది.

ఇక్కడ ఏభై ఏళ్ళ ఆకలి తీర్చుకుంటున్న మాధవరావుకి లోపల పొయ్యి మీద మాడి బొగ్గులవుతున్న అన్నం మీద దృష్టేలేకపోయింది.

26

ఒకే ఒక్క సాయంకాలం –

ఒక్క సాయంకాలపు నిశ్శబ్దంలో జరిగిన ఒకే ఒక్క సంఘటన ఈ ప్రపంచాన్నేమీ మార్చలేదు.

మర్నాడూ మామూలుగానే తెల్లవారింది, సీత జీవితంలాగే.

ఆమెకు మాధవరావు మీద కోపం, అసహ్యం కలగలేదు. తన మీద తనకే అసహ్యం కలిగింది. వాడిపోయిన పువ్వు కనిపిస్తే పక్కకి తోసెయ్యక చేసేదేముంది, తలమీద పెట్టుకోలేదని కోపం ఎందుకు?

అప్పుడామెకి తెలిసి వచ్చింది. మృత్యువు ఎంత విలువైన వరమో. అది అందరికీ ప్రసాదితం కాదు. లోకంలో మృత్యువు ఆహ్వానించేవాళ్ళంతా దాన్ని అపార్థం చేసుకుంటారు. మృత్యువుని ఆహ్వానించేవాళ్ళని అది ఆపార్థం చేసుకుంటుంది.

"ఏమే అలా వున్నావు?" అని అడిగింది వర్ధనమ్మ చెదిరిన జుట్టు, పీక్కుపోయిన కళ్ళతో ఆలస్యంగా నిద్రలేచిన సీతని.

"నేనిక ఎప్పుడూ ఇలాగే ఉంటాను" అంది సీత పరాకుగా. ఆమె తరచు చెప్పే వేదాంతంలో ఇది ఒక భాగమేనని తల్లి ఆ మాటని సరిపెట్టుకుంది.

శాంత నవ్వుతూ వచ్చి "నిన్న ఇంటికి వచ్చి అన్నం వండిపెట్టావటగా? మా నాన్న వండిన వంట చూశాను. అన్నం మాడీ బొగ్గు అయింది" అంది.

"అవును, ఆయన ఆకలి తీరింది" అనుకుని నవ్వుకుంది సీత.

"మీ నాన్న చేసిన సహాయానికి ఎంత చేస్తే ఋణం తీరుతుందమ్మా. మా చర్మం వొలిచి చెప్పులు కుట్టించి ఇవ్వాలి" అంది వర్ధనమ్మ.

ఇక అక్కడ కూచోలేక లేచిపోయింది సీత. సాయంత్రమవుతున్న కొద్దీ మరీ స్వాస్థ్యం లేకుండా పోయింది. ప్రతీ సాయంకాలం భయంకరమైనదిగా కనిపించేటంత పీడకల అయిపోయింది క్రితం రోజు సంఘటన.

లోపభూయిష్టమైన ప్రపంచంలో పాపభూయిష్టమైన బ్రతుకు బ్రతికే ప్రాణికి లోపరహితుడు, పరమపావనుడూ అయిన భగవంతుడొకడున్నాడన్న ఆలోచన చాలా ఆనందాన్నిస్తుందేమో.

స్వచ్ఛంగా, ప్రశాంతంగా చిరునవ్వు నవ్వి పలకరించే రాధ గుర్తుకొచ్చింది సీతకి. ఆమె సమక్షంలో మనస్తాపాన్ని కొంతవరకూ మరిచిపోగలదనిపించింది. అనిపించడమే తడవుగా గుర్నాథం ఇంటికి బయలుదేరింది.

ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. ఇంటిముందు కారులేదు. గుర్నాథం భార్యను తీసుకుని ఎక్కడికయినా వెళ్ళాడేమో? తిరిగి వెళ్ళిపోదామా అనుకుంది. అయినా ఒక్కసారి కనుక్కుని పోవడంలో తప్పులేదు.

ముందు హాల్లోనే కనిపించాడు గుర్నాథం. కుర్చీలో కూర్చుని మరొక కుర్చీ మీద కాళ్ళు పెట్టుకున్నాడు. అతని కాళ్ళమీద అబ్బాయి నిద్రపోతున్నాడు. అతన్ని చూడగానే నిశ్చేష్టురాలయింది సీత. జుట్టు చిందరవందరై ఉంది. టై వదులై జారింది. కాలికి ఇంకా మేజోళ్ళు వున్నాయి. బూట్లు నేలమీద పడివున్నాయి. ఎప్పుడూ అతను సిగరెట్లు కాల్చడం చూడలేదు. అలాంటిది నేలంతా కాల్చిన సిగరెట్లు పడివున్నాయి. రాత్రంతా నిద్రపోయినట్టు లేదు. ముఖం పీక్కుపోయి ఉంది. కళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి. తను లోపలికి వచ్చేసరికి కునుకు తీస్తున్నాడు. తలుపు కదిలిన శబ్దానికి కళ్ళిప్పాడు. అతన్ని చూసి మొదట భయపడింది. ఒక్కమాటైనా అనకుండా గేటువేపు పరిగెత్తాలనిపించింది. కానీ చాలా తాపీగా, మెల్లగా పలకరించాడు.

"రా సీతా! అప్పుడే నీకెలా తెలిసింది?" అంటూ.

ఆమెకి ప్రశ్న అర్థం కాలేదు.

"ఏమిటి?" అంది ఆశ్చర్యపోతూ.

అతనూ వింతగా ఆమె ముఖం చూశాడు. అబ్బాయిని ఎత్తుకుని సోఫాలో పడుకోపెట్టాడు.

"నీకు తెలీదా? తెల్లవారుఝామున రాధ హాస్పిటల్లో పోయింది"

తలమీద పిడుగు పడినట్టయింది సీతకి. తన చెవుల్ని తానే నమ్మలేకపోయింది.

"నిజంగా?" అంది.

నవ్వాడు – "అబద్ధమని వీణ్ణి నమ్మించాలని అప్పట్నుంచి ప్రయత్నిస్తున్నాను. ఇందాకే నిద్రపోయాడు. రాత్రి కడుపులో నొప్పని బాధపడింది. వెంటనే హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళాను. బిడ్డ పొజిషన్ తప్పిందట, వెంటనే ఆపరేట్ చెయ్యాలన్నారు. పురుడు సరిగ్గా రాలేదు. తెల్లవారుఝామున పోయింది."

ఏం చెప్పడానికీ, ఏం చెయ్యడానికీ తోచలేదు సీతకి. ఒక్కసారి రాధ ముఖం మనస్సులో కదిలింది. తనకి తెలియకుండానే కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఇక్కడ ఉన్నారేం మరి?" అంది ఎంతోసేపటికి.

"ఏం చెయ్యను? ఆమె పక్కన కూచోలేకపోయాను. హాస్పిటల్ అధికారులకి ఫోన్ చేశాను. శవాన్ని తీసుకెళ్ళడానికి ఇంకా అనుమతి రాలేదు" ఆగాడు.

"నిన్న పదిగంటలవరకూ నాతో కబుర్లు చెప్తూనే ఉంది. ఇంకా ఆ మాటలు వింటున్నట్టే ఉంది" అన్నాడు.

వాళ్ళ అన్యోన్యతని కళ్ళారా చూసింది సీత. ఈ కష్టం అతని జీవితం మీద ఎలాంటి దెబ్బ తీస్తుందో ఊహించలేకపోయింది ఆ క్షణంలో తన బాధ మరచిపోయింది "మీకింత కష్టం వస్తుందనుకోలేదు గుర్నాధంగారు. రాధగారు పోయారంటే నమ్మలేకుండా ఉన్నాను."

"నాకు కన్నీళ్ళు రావడం లేదు సీతా, తలమీద పెద్ద దెబ్బ తగిలితే దిమ్ము ఎక్కినట్టుగా ఉంది. పోవాలనిలేదు లేదు. 'డాక్టర్, మేలుకుని ఉండడానికి మందు ఇవ్వండి ' అని అడిగాను. డాక్టర్ నా బాధని కనిపెట్టినట్టున్నాడు. ఈ సిగరెట్టు పాకెట్టు నా జేబులో ఉంచాడు" అని కాలిన సిగరెట్టు పీకల్ని చూపించాడు.

చివరగా కాల్చిన సిగరెట్టు నేలమీద పొగ వదులుతోంది ఇంకా. బాధాతప్త హృదయం వదిలిన నిట్టూర్పులాగా ఉంది ఆ పొగ.

గుర్నాధం ఆ దుఃఖాన్ని తట్టుకున్నాడు. కొడుకు కోసం ఒక నర్సుని పెట్టాడు. పదిహేనురోజుల్లో మళ్ళీ యథాప్రకారం ఆఫీసుకు వచ్చేశాడు.

అతన్ని చూసి సీత విస్మితురాలయింది. అంత స్థైర్యం అంత తక్కువ వ్యవధిలో ఎలా కూడదీసుకున్నాడా అనిపించింది ఆ మాటే సంశయించకుండా అడిగింది కూడా.

"మేం మగవాళ్ళం. మేం వాడే మందులు మీరు వాడలేరు" అన్నాడు గుర్నాధం.

మాధవరావు మాత్రం ఇంటికి రావడం మానలేదు. ఆప్యాయంగా పలకరించడమూ మానలేదు. అతని ముందు తనే ఒదుగుబాటుతో, సిగ్గుతో తనే ఏదో నేరం చేసినట్టు తప్పించుకు తిరగడం బాధాకరంగా కనిపించింది సీతకి. ఈ అంతర్యుద్ధాన్ని తట్టుకోలేని పరిస్తితికి వచ్చింది. ఒకరోజు తల్లి ముందు బయటపడింది.

"ఈ ఇంట్లో మనం ఉండొద్దు. మరో ఇంటికి పోదాం."

వర్ధనమ్మకి అర్ధం కాలేదు.

"ఇప్పుడేమొచ్చిందే?'

"నాకిక్కడ బాగుండడం లేదు."

"ఏం? మాధవరావుగరు మంచివారు. ఈ సహాయం మనకి మరో చోట దొరుకుతుందా"

"అతను లేకపోతే మనం చచ్చిపోతామా?"

"అదేమిటే అలా అంటావ్?"

"నన్నింకేం అడక్కు. నేనిక్కడుంటే బ్రతకను."

ఆవిడకి అర్థం కాలేదు. సీత మొదట్నుంచి చేస్తున్న తెలివితక్కువ పనుల్లో ఇది ఒకటని సరిపెట్టుకుంది. సీత మొదటినంచీ చేస్తున్న తెలివి తక్కువ పనుల్లో ఇదీ ఒకటని సరిపెట్టుకుంది. సరిపెట్టుకోక చేసేదేమీ లేదు. సీతకి నచ్చచెప్పే శక్తి ఆమెకి ఏనాడో పోయింది. అయితే ఆ రోజు చెడు నుండి ఆమెని మళ్ళించలేకపోయింది, ఈ రోజు మంచివేపు మొగ్గించలేకపోతోంది అనుకుంది. అనుకుని ఇక మాట్లాడలేదు.

ఈ విషయం విని మాధవరావు అన్నాడు "ఇప్పుడు ఇల్లు మారే అవసరం ఏమొచ్చిందమ్మా, పదేళ్ళుగా ఉంటున్నారాయె. నేను అద్దె అడిగానా?మీ ఇష్టం వచ్చినప్పుడే ఇవ్వండి. మీరు వెళ్ళిపోతే మీలాంటి వాళ్ళు దొరుకుతారా?" అని అర్థయుక్తంగా అన్నాడు.

"మీలాంటి 'మంచి 'వారికి చాలామందే దొరుకుతారు మామయ్యగారూ. లోకంలో మాలాంటి దురదృష్టవంతులకీ, మీలాంటివాళ్ళకీ కొదవలేదు" అంది సీత. ఫెడీలుమని ముఖం మీద కొట్టినట్టు. అతని ముఖం నల్లనయింది. మరి మాట్లాడలేదు. కానీ ఈ సంబంధం ఇంతతోనే తెగిపోయినందుకు బాధ కలిగింది.

ఇంతలో ఎలా పుట్టిందో, ఒక భయంకరమైన పుకారు ఆ వీధంతా వ్యాపించింది. అమ్మాయిని ఎరగా పెట్టి ముసలావిడ మాధవరావుని లోబరుచుకున్నదని, అతని చేత సమస్త చాకిరీ చేయించుకుని తమ అవసరం తీరిపోగానే జారిపోతున్నారని. ఒకరిద్దరు తెలిసినవాళ్ళు "అయితే ఇల్లు ఖాళీ చేస్తున్నారటగా" అని అడిగారు.

సీత సమాధానం చెప్పకముందే "అయినా దేవుడులాంటి ముసలాయన. మనకి మోహం మొత్తాలి కాని, ఎన్నాళ్ళున్నా కంటికి రెప్పలాగా కాపాడే మనిషి" అని వ్యంగ్యంగా అంటూ నవ్వుకున్నారు. ఇలాంటి మాటలు ఆనోటా ఈ నోటా పాకి వర్ధనమ్మకు కూడా తెలిసాయి. ఆ రాత్రంతా తల్లీకూతుళ్ళిద్దరూ ఏడుస్తూ కూర్చున్నారు.

ఈ ప్రచారం ఎక్కడ ప్రారంభమైందో సులువుగా అర్థమైంది సీతకి. ఇల్లుకూడా వదిలిపోయే పరిస్థితి వచ్చాక తన ప్రయోజకత్వం బయటపడుతుందని భయపడి మాధవరావే మొదట నోరు చేసుకున్నాడు. కనీసం నలుగురి నోళ్ళలోనైనా సీతతో పొత్తు కుదిరినట్టు తెలిసేటట్లు తృప్తిపడ్డాడు. ఇలాంటి ప్రపంచంలో, తప్పు ఎవరిదైనా, మగాడికి అఖండ గౌరవం లభిస్తుంది. స్త్రీదే ష్టమంతా.

"మగాడికి దూరంగాఉండక్కర్లా? అయినా దానికి బుద్ధిలేకపోతే అతనేం చేస్తాడు?" అని ఒక తీర్పు ఉండనే ఉంది.

ఈ ప్రచారం కూడా ప్రారంభమయాక ఆ ఇంట్లో, ఆ వీధిలో ముళ్ళమీద ఉన్నట్టనిపించింది సీతకి. చుట్టుపక్కల ఇళ్ళవాళ్ళు ఫలహారాలతోపాటు సీత కథ చెప్పి, ఆమెను చూపించి కనువిందూ చేసి పంపుతున్నారు

చీమలు కరుస్తున్నా లేవడానికి శక్తి చచ్చిపోయిన వానపాములాగా తలవొంచి వాళ్ళ మధ్య నుంచి నడిచిపోవడం నేర్చుకుంది.

ఒకరోజు గుర్నాథం సీతని పలకరించాడు. "రోజూ చూస్తున్నాను. అలా ఉన్నావేం? ఆరోగ్యం బాగుండలేదా?" అని.

ఆ మాత్రం పరామర్శకి ఈ మధ్య నోచుకోలేదు సీత. కానీ ఆ ప్రశ్నకు ఏ ఒక్క కారణం జవాబుగా చెప్దామా అని మనస్సుని శోధిస్తే ఎన్నో కారణాలు కనిపించాయి. 'ఇల్లు బాగోలేదు. మారాలి ' అని మాత్రం అనగలిగింది. మిగతావి చెప్పుకోగలిగేవి కావు.

"ఇంతేనా? ఇంత చిన్న సమస్యకి ఇంత బాధా?" అన్నాడు.

"నాకు మాత్రం ఈ బాధ ప్రాణాల్ని తీసేస్తోంది. మీకు తెలిస్తే ఏదైనా ఇల్లు చూపించి పుణ్యం కట్టుకోండి" అంది.

అప్పటికింకేం మాట్లాడలేదు. మర్నాడు మధ్యాహ్నం గదికి పిలిచి 'అంతగా ఇల్లు అవసరమైతే మన టీ గోడౌన్ ఆవరణలో ఔట్ హౌస్ ఉంది. పెద్ద ఆవరణ ప్రశాంతంగా ఉంటుంది. ఏం భయం లేదు. నైట్ వాచర్ ఉంటాడు. కావలిస్తే అక్కడ దిగండి' అన్నాడు.

సీత మరి ఆలోచించలేదు. ఆలోచించే వ్యవధి కూడా వృధా చెయ్యలేదు. తప్పకుండా దిగుతామని చెప్పి మర్నాటికే ఇల్లు మార్చేసింది.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments